

не я погледна. Следъ малко жената заприказва високо и той даде ухо:

— ... Скъпо, всичко скъпо, кръстникъ Еньо! Какво да купимъ съ две-три яйца, дето ги вземаме сутринъ отъ кокошкитѣ? Едвамъ сварваме да си вземемъ по кривачъ солъ и калъпъ сапунъ, та да се оперемъ. Туй кибритъ, газъ, — забравили сме го. Че баремъ да сме добре, да сме здрави, кръстникъ Еньо, а то...

— Какво прави Иванъ? Какъ е сега?

— Какъ ще е Иванъ — лежи. Отде дойде тази болестъ, кръстникъ Еньо, отде дойде. Сега по св. Богородица ще стане седемъ месеца какъ не е похваналъ работа. Души го нѣщо въ гърдитѣ, подпира го ей-тука-е. Отслабна, да го духнешъ ще падне. Не е добре, кръстникъ Еньо, жълтъ, черенъ, като прѣстъ. Думатъ ми: заведи го въ болницата, тури го на колата и го заведи въ болницата.

— За болницата трѣбватъ пари, — каза Еню.

— Трѣбватъ ами, какъ да не трѣбватъ. — Жената въздъхна, следъ туй продължи: — че нали ни умрѣ изонзидень, кръстникъ Еньо, и биволицата. Изкарахъ я сутринъта здрава и читава, нищо ѝ нѣмаше, а вечеръта като си доде, гътна се предъ самъ вратника и умрѣ. Душата ми се обърна, плакали сме каточе умрѣ чилиакъ...

— Болестъ има по добитѣка, — каза Еню.

— И на мене ми умрѣ една телица.